

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/248/2021
Identifikačné číslo spisu:	4619202382
Dátum vydania rozhodnutia:	14.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4619202382.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: I. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., I. F. XXX/XXX, právne zastúpenej: Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., so sídlom Nitra, Štefánikova 7, IČO: 36 868 876, proti žalovanej: Obec Jarok, so sídlom Jarok, Hlavná ulica 283/176, IČO: 00 308 056, právne zastúpenej: JUDr. Tomášom Kozovským, advokátom so sídlom Bratislava, Björnsonova 8, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 11 Cpr 35/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 6 CoPr 2/2021-358 zo dňa 23. júna 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom pod č. k. 11 Cpr 35/2019-221 zo dňa 8. decembra 2020 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru medzi žalobkyňou a žalovanou zo dňa 13.9.2019 je neplatné a žalobkyňa priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Právne vec odôvodnil s poukazom na ust. § 68 ods. 1 a 2, § 70, § 77, § 79 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z., Zákonníka práce, (ďalej texte len „ZP“). Žalobkyňa sa žalobou domáhala neplatnosti Okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 13. 09. 2019, ktorú odôvodnila tým, že dňa 28. 03. 2002 uzatvorila pracovný pomer so žalovanou. Dňa 13. 09. 2019 vydala a doručila žalovaná žalobkyňi list s označením „Okamžité skončenie pracovného pomeru - 68 ods. 1 písm. b) ZP, sp. zn. OÚJR-S2019/00717 (ďalej v texte len „okamžité skončenie pracovného pomeru“) podpísaný starostom obce. Žalobkyňa si tento list prevzala priamo v deň jeho vydania v kancelárii starostu a v rozrušení svoj podpis nedopatrením umiestnila na kolónku „Zamestnanec odmietol prevziať“. Ako dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru uviedla žalovaná po právnej stránke § 68 ods. 1 písm. b) ZP, podľa ktorého zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne a to iba vtedy, ak zamestnanec porušil pracovnú disciplínu závažným spôsobom. Žalovaná závažnosť údajného konania žalobkyne uviedla: „-ste nesplnili termínovanú pracovnú úlohu, na základe priameho príkazu

nadriadeného a neodstránili nedostatky zistené na Vašom úseku pri kontrole zo strany Inšpektorátu práce Nitra. Napriek výslovnému písomnému upozorneniu nadriadeného na závažnosť a nevyhnutnosť dodržania lehôt vyplývajúcich z protokolu a výsledku inšpekcie práce č.: INA -17-48-2.3/P-E22, E24, A25-189 zo dňa 11. 07. 2019 ste ani na opakovanom výslovnom pokyne nadriadeného a v dodatočnom termíne nevykonali jasne zadefinované úkony, ktorými ste mali zistené nedostatky odstrániť a nepredložili ste požadované doklady, ktorými by zamestnávateľ kontrolnému orgánu odstránenie predmetných nedostatkov na Vašom úseku riadne a včas preukázal. Následne ste po termíne na splnenie pracovnej úlohy, no v bližšie neurčenom čase vložili do podpisovej knihy starostu 3 dokumenty - potvrdenia o tom, či sa vykonávali z odmeny zamestnanca zrážky (za zamestnanca E.. L., zamestnanca M.. K. a zamestnankyne I.. J.), ktoré mali preukazovať, že ste aspoň čiastočne danú úlohu splnili riadne a včas, avšak pri kontrole vášho pracovného počítača za Vašej účasti bolo preukázateľne zistené, že ste dokumenty vytvorili ex post a predmetné listiny boli z Vašej strany antedatované. Časť príkazu týkajúcej sa doplatenia mzdového znevýhodnenia za prácu v sobotu a v nedeľu zamestnancom pracujúcim na dohodu sta nespĺnili vôbec. Zároveň ste dňa 16. 07. 2019 bez ohlásenia vstúpili do kancelárie starostu obce, kde následne v prítomnosti starostu a za prítomnosti ďalších osôb na sekretariáte verejne, agresívne a dehonestujúco útočili na zmluvného partnera obce, ktorý si v danom čase na určenom mieste plnil svoje zmluvné povinnosti voči obci ako poskytovateľ poradenstva vo verejnom obstarávaní, pričom ste ho verejne opakovane urážajúco obviňovali z protiprávneho konania, porušovania zákonov a absencie právnického vzdelania. Priamy príkaz starostu po bezprostrednom zahájení incidentu, aby ste s daným konaním okamžite prestali, ste ignorovali. Taktiež ste výslovne odmietli splniť výzvu, aby ste za svoje neakceptovateľné agresívne správanie ospravedlnili. Následne žalovaná poukazovala na platný pracovný poriadok obce Jarok účinný od 01. 04. 2002 v spojitosti s Etickým kódexom zamestnanca samosprávy, ktoré považujú vyššie uvedené správanie za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Žalobkyňa dňa 17. 09. 2019 vyzvala žalovanú, aby jej bezodkladne pridělila prácu, nakoľko okamžité skončenie pracovného pomeru považovala za neplatné. Žalovaná odpovedala listom zo dňa 07. 10. 2019 sp. zn. OÚJK-S2019/00723/2, v ktorom uviedla, že na okamžitom skončení pracovného pomeru trvá a považuje ho za zaniknutý ku dňu 13. 09. 2019.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázať, že strany sporu uzavreli dňa 28. 03. 2002 pracovný pomer. Dňa 13. 09. 2019 doručila žalovaná žalobkyňi Okamžité skončenie pracovného pomeru podľa 68 ods. 1 písm. b) ZP. Z pracovnej náplne žalobkyne zo dňa 29. 05. 2015 vyplývalo, že jej náplňou bolo komplexné zabezpečenie účtovnej agendy, vrátane výkazníctva účtovných uzávierok, príprava podkladov pre daňové priznanie z daní z príjmov a jeho vypracovania, samostatná odborná práca mzdovej a personálnej oblasti, evidencie PN a príprava podkladov pre sociálnu poisťovňu, agenda verejnoprospešných pracovných miest, vedenie evidencie majetku obce a jeho účtovanie, fakturácia služieb spoločného školského úradu, fakturácia stočného a žump, zastupovanie matrikárky, osvedčovanie listín a podpisov na listinách a príprava podkladov vyplývajúcich z pracovnej náplne pre administrátora webovej stránky. Žalobkyňa dňa 17. 09. 2019 vyzvala žalovanú, aby jej bezodkladne pridělila prácu, nakoľko považovala okamžité skončenie pracovného pomeru za neplatné. Žalovaná odpovedala listom zo dňa 07. 10. 2019, v ktorom uviedla, že okamžité skončenie pracovného pomeru trvá a považuje ho za zaniknutý ku dňu 13. 09. 2019. Ďalej zistil, že dňa 24. 04., 13. 05. a 11. 07. 2019 pri kontrole vykonanej Inšpekciou práce v Nitre u žalovanej, zameranej na kontrolu dodržiavania pracovnoprávných a mzdových predpisov, boli zistené nedostatky na úseku mzdy, ktoré boli špecifikované v bodoch 32-34 tohto protokolu, pričom nedostatky uvedené v bodoch 33,34 protokolu bol potrebné odstrániť do 5 dní od prevzatia tohto protokolu, a k nedostatku v bode 32 sa malo prijať opatrenie, pričom zamestnávateľ uložil žalovanej do 10. 08. 2019 odstrániť tieto nedostatky vytknuté v protokole Inšpektorátu práce v Nitre. Zároveň Inšpektorát práce v Nitre v závere tohto protokolu uložil Obci Jarok povinnosť prijať opatrenia na odstránenie zistených porušení predpisov a ich príčin, doručiť inšpektorátu práce písomnú správu o splnení opatrení na odstránenie zistených porušení predpisov a ich príčin a o odstránení nedostatkov v lehote do 5 dní po uplynutí lehoty na ich odstránenie. V závere sa zamestnávateľ vyjadril, že uvedené nedostatky nevznikli úmyselne a odstránené budú v určenej lehote a do budúcnosti budú prijaté opatrenia proti ich opakovaniu. Zo záznamu kontroly osobného počítača žalobkyne vykonanej dňa 15. 08. 2019 vyplývalo, že kontrola bola vykonaná na základe pokynu štatutárneho zástupcu - starostu obce, pričom kontrola sa dotýkala nasledovných dokumentov -

potvrdenia o vykonaných zrážkach z odmeny dohodára - M. K. počas trvania dohody o vykonaní práce v období od 31. 05. 2018 do 31. 12. 2018, potvrdenia o vykonaných zrážkach z odmeny dohodára E. L. počas trvania dohody o vykonaní práce v období od 26. 05. 2018 do 31. 12. 2018 a potvrdenia o vykonaných zrážkach z odmeny dohodárky - I. J. počas trvania dohody o vykonaní práce v období od 9.6.2018 do 1.7.2018, pričom žalobkyňa uviedla, že všetky dokumenty vytvárala v rovnakom čase. Kontrolou počítača sa zistilo, že boli vytvorené printscreeny posledného dokumentu - potvrdenia týkajúce sa dohodárky I. J. a jednak printscreen metadát, ktoré osvedčujú dátumy vzniku a zmeny dokumentu. Z kontrolných zistení po preskúmaní skutkového stavu vyplynulo, že predmetný dokument bol žalobkyňou antedatovaný, pričom dátum jeho reálneho vyhotovenia je neskorší a nezhoduje sa s dátumom uvádzaným na predložennom listinnom vyhotovení. Z odpovede Inšpektorátu práce zo dňa 28. 05. 2020 zistil, že Inšpektorát práce Nitra začal kontrolu v obci Jarok dňa 24. 04. 2019, pričom inšpekcia bola ukončená dňa 11. 07. 2019 a to prerokovaním protokolu z výkonu inšpekcie práce. Obci Jarok nebola doposiaľ uložená pokuta za porušenie zistené v protokole č. INA-17-48-2.3./P-E22,E24,A25-19 zo dňa 11. 07. 2019. Inšpektorát je však oprávnený uložiť sankciu do dvoch rokov od prerokovania protokolu. Kontrolovaný subjekt - obec Jarok - zaslal Inšpektorátu práce v Nitre správu o odstránení nedostatkov na úseku pracovno-právnych vzťahov. V prípade bodov 33. a 34. protokolu tieto boli odstránené 10. 11. 2019, body 1 až 31 protokolu, zo strany inšpektora práce bolo v protokole nariadené tieto nedostatky odstrániť v lehote najneskôr do 60 dní. Doposiaľ zo strany obce Jarok nebola doručená správa o odstránení nedostatkov týkajúcich sa porušení pracovnej disciplíny. Obecné zastupiteľstvo v Jarku svojim uznesením č. 240 zo dňa 15. 03. 2002 schválilo pracovný poriadok, ktorého súčasťou je etický kódex zamestnanca samosprávy. Dňa 28. 06. 2019 bola uzatvorená medzi obcou Jarok a firmou Globaltender, s.r.o. zmluva o poskytovaní poradenských služieb vo verejnom obstarávaní v zmysle § 269 ods. 2 zák. č. 513/1991 Zb., pričom za spoločnosť Globaltender, s.r.o. bola oprávnená konať Martina Kuchárová ako konateľ. Dňa 15. 03. 2019 bolo T.. I. M. uložené písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny s upozornením na možnosť ukončenia pracovného pomeru a rozhodnutie o odobratí osobného príplatku a to z dôvodu, že bez vedomia a súhlasu štatutára obce z účtu obce dňa 22. 02. 2019 uhradila zamestnancom obce zálohy a mzdy, pričom predmetné platby neboli z hľadiska adresátov identifikovateľné a následne preskúmaním bolo zistené, že jedným z adresátov bola aj ona osobne a teda tým nad rámec svojich pracovných kompetencií vymedzených v aktuálnej platnej náplni práce zo dňa 29. 05. 2015 disponovala s finančnými prostriedkami obce svojvoľne. Ďalej ako osoba zodpovedná za komplexné vedenie mzdovej agendy za mesiac február nezohľadnila pri výpočte mzdy kontrolórky obce M.. U. Š. zálohu na mzdu vo výške 300 eur, ktorú si táto podľa záznamu v pokladničnom denníku vybrala v hotovosti z pokladne dňa 20. 02. 2019 a zároveň dala 01. 03. 2019 príkaz na úhradu mzdy M.. U. Š. v plnej výške. Z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 22. 03. 2019 mal preukázané, že sa vyjadrila k uloženému písomnému upozorneniu zamestnávateľa, pričom uviedla, že neporušila žiadne všeobecne záväzné práve predpisy vzťahujúce sa na jej prácu a ani žiadny interný predpis, či príkaz zamestnávateľa, preto považovala písomné upozornenie zo dňa 15. 03. 2019 za nedôvodné a odňatie osobného príplatku vzhľadom k jej doterajším pracovným výkonom vnímala ako prejav nerovnakého zaobchádzania vo vzťahu k ostatným zamestnancom. Ďalej uviedol, že správa o splnení opatrení a odstránení zistených porušení predpisov a ich príčin o odstránení nedostatkov uvedených v protokole o výsledku inšpekcie práce zo dňa 11. 11. 2019 preukázala, že na základe poskytnutej súčinnosti zo strany Inšpektorátu práce Nitra boli zamestnancom uvedeným v bode 33 a 34 vypočítané a doplatené nedoplatky v mzde za mesiac október 2019. Zo správ nezávislého audítora vyplynulo, že tento podal správy k 31. 12. 2015, 31. 12. 2018, pričom vo všetkých prípadoch na základe overenia dodržiavania povinností podľa požiadaviek zákona o rozpočtových pravidlách platných v Slovenskej republike pre územnú samosprávu v znení neskorších predpisov konštatoval, že Obec Jarok konala v súlade s požiadavkami Zákona o rozpočtových pravidlách. KRPZ Nitra v odpovedi na žiadosť o sprístupnenie informácií zo dňa 18. 08. 2020 uviedla, že po prešetrení žiadosti žalobkyne jej oznamuje, že 18. 03. 2020 bolo vydané uznesenie v zmysle § 197 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktorým bola vec podozrenia z prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona odovzdaná na Okresný úrad v Nitre, priestupkové oddelenie, na prejednanie priestupku, lebo výsledky skráteného vyšetrovania preukazovali, že nejde o prečin, ale môže ísť o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona č. 372/1990 Zb. Z obsahu mailovej komunikácie medzi pracovníkom Inšpektorátu práce v Nitre M.. Z. G. a žalobkyňou vyplývalo, že žalobkyňa

požiadala pracovníka inšpektorátu práce o konzultáciu protokolu, konkrétne bodu 34. Z tejto mailovej komunikácie zo dňa 11. 07. 2019 zistil, že starosta obce žalobkyni v tento deň v prílohe preposlal prevzatý protokol z inšpektorátu práce, kde uviedol, že IP uvádza nápravu nedostatkov zistených aj na jej úseku, ktoré sú uvedené v protokole pod poradovým číslom 33, 34, 37, 39, ktoré požadujú odstrániť do 5 dní od prevzatia protokolu, kde v pondelok je posledným dňom lehoty. Následne sú povinní odoslať bezodkladne písomnú správu po odstránení, kde musia uviesť termín vykonania nápravy a spôsob ako bola náprava vykonaná a preto požiadala žalobkyňu, aby jej v pondelok v maily poslala relevantné informácie, aby mohol následne skompletizovať a odoslať na inšpektorát nimi vyžadovanú správu.

4. Takto vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázať, že žalobkyni bolo riadne doručené okamžité skončenie pracovného pomeru dňa 13. 09. 2019 a žalobkyňa uplatnila žalobu v prekuzívnej lehote uvedenej v § 77 ZP. S poukazom na ust. § 70 ZP argumentoval, že v okamžitom skončení pracovného pomeru, resp. v jeho písomnom vyhotovení sa musia skutkovo vymedziť jeho dôvody tak, aby nebolo možné ho zameniť s iným dôvodom, čo preukázané nebolo. K vymedzenému dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru - nesplnenia termínovanej úlohy zastal názor, že z jeho obsahu vôbec nevyplyvalo, kedy malo dôjsť k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny a nevyplyvalo to ani z druhého odseku takto vymedzeného porušenia pracovnej disciplíny, ktoré takisto časovo nevymedzovalo porušenie pracovnej disciplíny a takto sformulovaný dôvod bol ako celok nepreskúmateľný z hľadiska kritérií uvedených v § 77 ZP. Dodal, že ak chýba v okamžitom skončení pracovného pomeru čas, kedy malo dôjsť k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny, je zrejmé, že nemohol ani preskúmať, či v tomto prípade bolo okamžité skončenie pracovného pomeru dané zamestnancovi v lehote uvedenej v § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Dodal, že pokiaľ by v konaní aj bol preukázaný a v písomnom vyhotovení uvedený čas závažného porušenia pracovnej disciplíny, mal za to, že listinným dôkazom - mailovou komunikáciou žalobkyne s pracovníkom Inšpektorátu Práce v Nitre na č. l. 10 bolo preukázané, že žalobkyňa aktívne pristúpila k riešeniu nedostatkov zistených a vytknutých Inšpektorátom práce v Nitre v predmetnom protokole a takéto konanie by neposudzoval ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. K druhému dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, sformulovanému ako nesplnenie príkazu žalovanej na doplatenie mzdového zvýhodnenia zamestnancom pracujúcim na dohodu za prácu v sobotu a nedeľu, uviedol, že z obsahu takto sformulovaného porušenia pracovnej disciplíny nebolo možné vôbec zistiť, kedy sa mala žalobkyňa tohto porušenia pracovnej disciplíny dopustiť a teda takto vymedzené skončenie pracovného pomeru bolo rovnako nepreskúmateľné z hľadiska kritérií uvedených v § 70 ZP. K tomuto dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru zdôraznil, že aj sám zamestnávateľ v závere protokolu Inšpektorátu práce v Nitre uviedol, že uvedené nedostatky nevznikli úmyselne, ako aj to, že listinnými dôkazmi bolo preukázané, že v prípade bodov 33. a 34. protokolu Inšpektorátu práce v Nitre obci Jarok doposiaľ nebola uložená pokuta za porušenie zistené v protokole č. INA-17-48-2.3/P-E22,E24,A25-19 zo dňa 11. 07. 2019, a že v prípade nedostatkov - bodov 33 a 34 protokolu, tieto boli odstránené 10. 11. 2019. K dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru - k incidentu zo dňa 16. 07. 2019 rezultoval, že vykonanými ústnymi dôkazmi bolo preukázané, že k tomuto slovnému incidentu skutočne došlo a to v čase a na mieste, ktoré označili strany v konaní, čo v priebehu konania ani namietané nebolo. Vzhľadom na intenzitu tohto konania, okolnostiam, za ktorých k nemu došlo, najmä však s poukazom na osobu žalobkyne, ktorá počas dlhodobého pracovného pomeru u žalovaného sa takéhoto konania nikdy nedopustila, zaujal stanovisko, že konanie žalobkyne nebolo možné považovať za hrubé závažné porušenie pracovnej disciplíny. Pri hodnotení stupňa závažnosti porušenia pracovnej disciplíny prihliadol najmä k výpovedi štatutárneho zástupcu žalovanej - starostu obce A.L. A. na pojednávaní dňa 04. 06. 2020, ktorý uviedol, že pokiaľ by došlo zo strany žalobkyne k slovnému ospravedlneniu, neriešil by vec rozviazaním pracovného pomeru, t. j. je zrejmé, že tento incident na pracovisku vzhľadom na intenzitu a priebeh nemožno kvalifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Pri hodnotení stupňa závažnosti porušenia pracovnej disciplíny poukázal aj na skutočnosť, že vec bola predmetom konania orgánom činných v trestnom konaní, pričom však dňa 18. 03. 2020 bolo vydané uznesenie Obvodným oddelením PZ Veľké Zálužie, č. k. ČVS: ORP-276/VZ-NR-2020, podľa ktorého v zmysle § 197 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vec podozrenia z prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona bola odovzdaná na Okresný úrad v Nitre, priestupkové oddelenie na prejednanie priestupku, lebo výsledky skráteného vyšetrovania preukázali, že nejde o prečin, ale mohlo ísť o priestupok proti

občianskemu spolunažívaniu, a teda je zrejmé aj vzhľadom na túto skutočnosť, že v konaní žalobkyne nešlo o závažné porušenie pracovnej disciplíny. V závere zvýraznil, že pokiaľ sa v okamžitom skončení pracovného pomeru konštatovalo, že pracovný poriadok obce Jarok v spojitosti s etickým kódexom považuje tieto skutky jednotlivito aj v súbehu za závažné porušenie pracovnej disciplíny, tak takéto konštatovanie, pokiaľ neuvádzalo, ktoré konkrétne ustanovenie pracovného poriadku a etického kódexu bolo porušené, nebolo preskúmateľné.

4.1. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania právne oprel o ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku.

5. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Nitre (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom pod č. k. 6 CoPr 2/2021-358 zo dňa 23. júna 2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotením toho, čo uviedla vo svojom odvolaní žalovaná konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Odvolateľka k veci samotnej neuviedla žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery.

7. K odvolacej námietke žalovanej, že vyhlásené znenie odôvodnenia je rozporné s jeho písomným vyhotovením, odvolací súd uviedol, že uvedení vadu odvolací súd nezistil. Súd prvej inštancie pri vyhlasovaní rozsudku postupoval v zmysle vyššie citovaných ustanovení, teda vyhlásil znenie výroku rozsudku, uviedol stručné odôvodnenie a poučil strany o odvolaní. Jeho písomné vyhotovenie v plnom rozsahu nadväzuje na vyhlásené znenie, pričom jednotlivé dôvody rozhodnutia sú podrobne rozvedené a podložené zodpovedajúcimi zákonnými ustanoveniami. Žalovaná v odvolaní namietala, že po vyhlásení rozsudku súd prvej inštancie na pojednávaní rozhodnutie odôvodnil výlučne len tým, že okamžité skončenie pracovného pomeru sa mu v podstate javilo ako neurčité z dôvodu nedostatočne stanoveného času skutkov, a preto bolo potrebné určiť ho za neplatné, no v písomnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie bol podľa súdu primárnym dôvodom neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru úplne iný dôvod, a to nedostatočná intenzita závažnosti porušenia pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne, ktorým aj súd začal písomné odôvodnenie rozsudku v bode 10 rozsudku. K uvedenému odvolací súd zvýrazňuje, že v bode 10 odôvodnenia súd prvej inštancie učinil teoreticko-právny výklad pojmu závažné porušenie pracovnej disciplíny ako dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle ust. § 68 ods. 1 písm. b) ZP. Nemožno preto súhlasiť so žalovanou, že by sa jednalo o primárny dôvod, ktorý by robil predmetné rozhodnutie prekvapivým.

8. Odvolací súd k námietkam žalovanej súhlasne so súdom prvej inštancie konštatoval, že v zmysle § 70 Zákonníka práce sa v písomnom vyhotovení okamžitého skončenia pracovného pomeru musia skutkovo vymedziť jeho dôvody tak, aby nebolo možné ho zameniť s iným dôvodom, pričom v prejednávanej príhode uvedené preukázané nebolo v prípade dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru - nesplnenia termínovanej úlohy. Z obsahu okamžitého skončenia pracovného pomeru nevyplývalo, kedy malo dôjsť k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny a v čom malo porušenie pracovnej disciplíny spočívať konkrétne. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že pokiaľ chýba v okamžitom skončení pracovného pomeru čas, kedy malo dôjsť k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny, je zrejmé že súd prvej inštancie nemal možnosť preskúmať, či v tomto prípade bolo okamžité skončenie pracovného pomeru podané zamestnancovi - žalobkyni v lehote uvedenej v § 68 ods. 2 Zákonníka práce. V prípade druhého dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, sformulovaného ako nesplnenie príkazu žalovanej na doplatenie mzdového zvýhodnenia zamestnancom pracujúcim na dohodu za prácu v sobotu a nedeľu, súd prvej inštancie rovnako správne konštatoval, že z obsahu takto sformulovaného porušenia pracovnej disciplíny nebolo možné zistiť, kedy sa mala žalobkyňa tohto porušenia pracovnej disciplíny dopustiť a takto vymedzené skončenie pracovného pomeru je tiež nepreskúmateľné, pretože nebolo ani

blížšie konkretizované z hľadiska kritérií uvedených v § 70 Zákonníka práce. Čo sa týka posledného dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru - incident zo dňa 16. 07. 2019 odvolací súd mal preukázané, že k nemu skutočne došlo. Žalobkyňa v konaní prezentovala dusnú atmosféru u zamestnávateľa, ako aj to, že spochybňovala zákonnosť postupu žalovanej vo vzťahu k faktúram uhrádzaným žalovanou firmou Globaltender s.r.o., mohli viesť k rozrušeniu žalobkyne, avšak okrem zvýšeného hlasu zo strany žalobkyne nebolo preukázané iné dehonestujúce, či agresívne správanie, ktoré by mohlo byť vyhodnotené ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Je možné pripustiť, že k istému zlyhaniu žalobkyne došlo, uvedené by sa v pracovnoprávných vzťahoch nemalo diať, avšak je nutné k vyhodnoteniu tejto situácie pristúpiť v kontexte všetkých zistených skutočností, najmä prihliadnuť na osobu žalobkyne, ktorá pracovala u žalovanej od roku 2002 a počas tohto obdobia takéto je správanie preukázané nebolo, za toto obdobie neboli preukázané výhrady k jej práci ani v pravidelných ročných auditoch - po profesijnej stránke. Súd prvej inštancie pri hodnotení stupňa závažnosti porušenia pracovnej disciplíny prihliadol správne aj k výpovedi štatutárneho zástupcu žalovanej, starostu obce A. A., na pojednávaní dňa 04. 06. 2020, kde uviedol, že pokiaľ by došlo zo strany žalobkyne k slovnému ospravedlneniu, neriešil by vec rozviazaním pracovného pomeru, čo potvrdzuje, že tento incident vzhľadom na intenzitu a priebeh nemožno kvalifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Na podporu svojich záverov odvolací súd citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 63/2003.

9. Proti predmetnému rozsudku podala dovolanie žalovaná. Dovolateľka považovala dovolanie za prípustné a to z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a z dôvodov podľa § 421 písm. a) a b) CSP. Dôvody dovolania žalovaná špecifikovala v nasledovných bodoch:

10. Žalovaná poukázala na to, že rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý odvolací súd v plnom rozsahu potvrdil je arbitrárny a vydaný procesne nesprávnym postupom. Jeho argumentácia je vnútorne rozporná a rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé. V prvom rade namietla, že po vyhlásení rozsudku súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie zásadne inak ako v písomnom odôvodnení rozsudku, na čom dovolateľ trvá a v žiadnom prípade sa nemôže stotožniť s opačným tvrdením odvolacieho súdu.

11. Z nahrávky z pojednávania pred súdom prvej inštancie je zrejmé, že súd prvej inštancie po vyhlásení rozsudku odôvodnil svoje rozhodnutie výlučne tým, že sa mu okamžité skončenie pracovného pomeru javí ako neurčité, a to z dôvodu nedostatočne stanoveného času skutkov uvedených v okamžitom skončení. Uvedené je overiteľné vypočutím nahrávky od času 1 hod. 55 min. 40 sek., resp. z doslovného prepisu tejto časti nahrávky, ktorý bol odcitovaný aj v podanom odvolaní - viď bod 13. z podaného odvolania. Ako je zrejmé prihliadnúc na písomné vyhotovenie rozsudku súdu prvej inštancie, obsahom odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku je to, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné z dôvodu nedostatočnej intenzity závažnosti porušenia pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne, teda zásadne iné odôvodnenie, čo zakladá zrejmú nepresvedčivosť tohto rozhodnutia. Podľa názoru žalovanej ide o neprípustný a nesprávny procesný postup ak súd odôvodní rozsudok ústne po jeho vyhlásení inak ako neskôr v jeho písomnom vyhotovení. Pritom poukázala na nález z Ústavného súdu SR z 15. novembra 2018 sp. zn. IV. ÚS 58/2017-37. Žalovaná má z tohto dôvodu za to, že takýto procesný postup je neprijateľný, je svojvoľný a odníma dovolateľke možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu či už v rámci využitia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, teda znemožňuje dovolateľke, aby uskutočňovali jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ďalej poukázala aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2019 sp. zn. 6 Cdo 98/2017, taktiež citovala nález Ústavného súdu SR III. ÚS 225/2020, aj uznesenie najvyššieho súdu 6 Cdo 155/2017.

12. Posúdenie či súd môže, resp. nemôže postupovať uvedeným spôsobom, t. j. podať dve rôzne, resp. zásadne odlišné odôvodnenia rozsudku je podľa názoru dovolateľky zároveň vyriešením takej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená ustáleným spôsobom nebola a na základe toho zdôvodňovala prípustnosť dovolania aj z dôvodu ustanovení § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

13. Dovolateľka ďalej mala za to, že okamžité skončenie pracovného pomeru tak ako bolo naformulované v okamžitom skončení je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu dostatočne jasné a

určité, čo namietala aj v podanom odvolaní. Argumentácia súdu prvej inštancie je neopodstatnená a právne nepodložená a v rozpore s rozsudkom najvyššieho súdu 3 Cdo 12/2008, podľa tohto rozsudku dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru uvedený tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu k tomu, že rozvážuje pracovný pomer, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť, t. j. ktorý zákonný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatňuje a aby bolo zabezpečené, že uplatnený dôvod nebude možné zameniť, resp. meniť. Skutočnosti, ktoré sú dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru nie je potrebné rozvádzať do všetkých podrobností, pretože pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť prejavu vôle je okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné len vtedy, kedy by sa nedalo ani výkladom prejavu vôle zistiť, prečo bol pracovný pomer okamžite skončený.

14. V spojitosti s tým teda dovolateľka pre prípustnosť dovolania uvádza aj dôvod uvedený v ustanovení § 421 písm. a) CSP. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe vidí v tom, že súd prvej inštancie naopak vo svojom rozhodnutí rozšíril interpretáciu požiadaviek na skutočné vymedzenie o zásady stotožňovania skutku typické pre oblasť trestného práva, čo považuje dovolateľka za neprípustné a v zjavnom rozpore s ustálenou judikatúrou ústavného súdu. V tomto smere poukázala na nález Ústavného súdu SR z 15. novembra 2018 sp. zn. IV. ÚS 58/2018. V napadnutom rozhodnutí súd ďalej v rozpore s uvedeným rozsudkom najvyššieho súdu 3 Cdo 12/2008 a nálezom ústavného súdu IV. ÚS 58/2018 opakovane vykladá a aplikuje zákonné predpisy úplne svojvoľným a právne nepodloženým postupom. Súd vo svojej argumentácii svojvoľne zamieňa jednotlivé právne inštitúcie pracovného práva, i chybné definuje skutočnosti rozhodné pre začatie plynutia zákonných lehôt a jednotlivému paragrafovému zneniu zákona priradzuje obsah, ktorým dané ustanovenie zákona vôbec nedisponuje. Ako príklad uvádza, že zákonník práce v žiadnom ustanovení neurčuje a to ani v § 77, na ktorý sa súd v rozsudku odvoláva, že v okamžitom skončení pracovného pomeru musí byť uvedený čas, kedy došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny. Dovolateľka ďalej namietala, že súd prvej inštancie ani odvolací súd vo svojich rozhodnutiach sa vôbec nezaoberali tým podstatným vyjadrením dovolateľky, že platný pracovný poriadok obce Jarok v spojitosti s etickým kódexom zamestnanca samosprávy považuje správanie žalobkyne za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Túto skutočnosť dovolateľka namietala počas celého konania na súde prvej inštancie aj v podanom odvolaní, pričom súdy sa žiadnym spôsobom s týmto nevysporiadali a nereagovali, čím došlo k vade, ktorá má za následok, že konanie ako celok nevykazuje znaky spravodlivosti a došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Rovnako sa odvolací súd bližšie nevysporiadal ani s odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15.1. Ďalej namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie. Dovolateľka má za to, že svojvoľne zamestnanca v rozsahu v akom je chápaná bola opakovane uskutočňovaná žalobkyňou, je v priamom rozpore s ustanoveniami Zákonníka práce, pracovným poriadkom obce Jarok a etickým kódexom zamestnanca samosprávy ako aj základnými princípmi pracovného práva. Žalobkyňa nebola schopná regulovať svoje správanie voči dovolateľke v postavení jej zamestnávateľa v intenciách pracovnej disciplíny predpokladanej uvedenými predpismi, nerespektovala osobu nadriadeného a opakovane sa odmietala podriaďovať pokynom a príkazom nadriadeného. Jej konanie z hľadiska intenzity vykazuje znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny zamestnanca a to tým skôr, keď je priamy nadriadený zároveň verejným činiteľom a voleným zástupcom občanov. V prvom rade poukázala na to, že incidentu sa žalobkyňa dopustila voči tretej - cudzej osobe mimo obecný úrad a navyše aj verejne, keďže to bolo v prítomnosti pred viac ako dvoma osobami, ktoré boli v tom čase okrem starostu, žalobkyne a obchodného partnera obce na úrade prítomné, čo sú podľa názoru dovolateľky dôležité okolnosti, ktorými sa súdy ani len nezaoberali, ale zakladajú podľa názoru dovolateľky vyššiu mieru závažnosti konania žalobkyne. Okrem uvedeného orgány činné v trestnom konaní navyše správanie žalobkyne vyhodnotili aj ako priestupok a preto vec postúpili na priestupkové konanie. Toto sú podľa názoru dovolateľky dôležité okolnosti, ktorými sa súdy nezaoberali, resp. nesprávne vyhodnotili. Nebrali taktiež do úvahy, že nešlo o prvé závažné porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne, pričom žalobkyňa už raz dostala písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny zo strany dovolateľky a to cca 4 mesiace predtým ako došlo z jej strany k slovnému útoku na

obchodného partnera dovolateľky. Predmetné písomné upozornenie doložili do spisu pričom týmto sa sudy nezaoberali. Taktiež poukázala na fakt, že žalobkyňa už raz bola dovolateľkou písomne napomenutá, že závažne porušuje pracovnú disciplínu. Starosta na pojednávaní tiež uviedol, že v dôsledku neplnenia pracovných povinností žalobkyne vznikla obci aj reálna škoda a to 400 Eur, pričom sudy aj túto skutočnosť odignorovali. V neposlednom rade uviedla aj podstatný fakt, na ktorý dovolateľka poukazovala v konaní pred súdmi a to, že podľa § 19 ods. 2 písm. v) bod 2. Zákona č. 125/2006 Z.z. o nelegálnej práci, IP uloží pokutu, nie že môže uložiť pokutu v prípade neodstránenia zistených nedostatkov a to v rozsahu od 300 do 1000 Eur. Uvedená skutočnosť a výška škody bola pre dovolateľku smerodajná aj v čase okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou a mala preto podľa dovolateľky rozhodujúci význam aj v prebiehajúcim súdnom konaní.

16. Žalovaná zároveň navrhla aj odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia vzhľadom k tomu, že sa jedná o dôvody hodné osobitného zreteľa s poukazom na § 444 ods. 2 CSP.

16.1. Na základe všetkých uvedených skutočností žiadala zrušiť napadnuté rozhodnutie ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

17. K dovolaniu podala písomne vyjadrenie žalobkyňa. K dovolacej námietke, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie bolo písomne vyhotovené inak ako bolo vyhlásené, uviedla, že k tomuto argumentu sa vyjadril už podrobne aj odvolací súd s čím sa žalobkyňa v plnom rozsahu stotožňuje.

17.1. Žalobkyňa sa nestotožňuje ani s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nakoľko v tomto konaní neboli poskytnuté 2 odlišné odôvodnenia rozsudku ale bolo poskytnuté jedno stručné ústne a jedno podrobnejšie písomné vyjadrenie. Ďalej poukázala na R 83/2018 pričom uviedla, že odvolací súd sa ako čisto kasačný súd nevyjadruje k hodnoteniu ani k vykonávaniu dôkazov. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak ako zistil odvolací súd. Žalovaná sa vracia k spôsobu vyhodnotenia jednotlivých dôkazov a vôbec neuvádza, aké právne posúdenie odvolacieho súdu napáda. Nesprávne zistenie skutkového stavu nie je dovolacím dôvodom. Žalovaná neosvedčila existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko neuviedla, aké právne posúdenie odvolacieho súdu považuje za nesprávne. Žalobkyňa žiadala, aby dovolanie bolo odmietnuté a bola jej priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu.

18. K vyjadreniu žalobkyne žalovaná podala písomné stanovisko, pričom uviedla, že zotrváva na dôvodoch dovolania. Žalovaná mala za to, že dovolanie bolo podané oprávnene a aj dôvodne.

18.1. K stanovisku žalovanej podala písomné vyjadrenie žalobkyňa, v ktorom zotrvala na svojom predchádzajúcom vyjadrení.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená podľa § 429 ods. 1 CSP, v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

20. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

21. Dovolateľka ako prvé namietala arbitrárnosť napadnutého rozsudku, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, mala za to, že tento je arbitrárny a vydaný procesne nesprávnym postupom, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie je vnútorne rozporný a nepresvedčivý. V prvom rade namietala, že po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie zásadne inak ako v písomnom vyhotovení odôvodnenia rozsudku, z tohto dôvodu išlo o nesprávny procesný postup. Tento je neprijateľný a znemožňuje tak dovolateľke, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22. V zmysle § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

24. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

25. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

26. Rovnako v súvislosti s dovolacím dôvodom - § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala, že súd prvej inštancie ani odvolací súd sa nezaoberali podstatným vyjadrením dovolateľky a to, že platný pracovný poriadok obce Jarok v spojitosti s etickým kódexom zamestnanca samosprávy považuje správanie žalobkyne za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo príčinným a vopred očakávateľným následkom konania žalobkyne a intenzita porušenia pracovnej disciplíny prekročením takto definovaných hraníc bola aj výslovne uvedená dovolateľkou v okamžitom skončení pracovného pomeru, pričom túto skutočnosť dovolateľka namietala počas celého konania na súde prvej inštancie ako aj v podanom odvolaní a súdy sa s týmto vôbec nevysporiadali, na toto žiadnym spôsobom nereagovali, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň sa odvolací súd bližšie nevysporiadal ani s odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že rozsudok súdu prvej inštancie nevykazuje znaky dostatočného odôvodnenia, zároveň nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie.

27. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

28. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie

založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

29. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

30. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd dostatočným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami uvedenými v podanom odvolaní a odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Odvolací súd podal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa skutkového a právneho posúdenia veci, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ako posúdil žalobkyňou uplatnený nárok.

31. Vzhľadom na dovolacie námietky žalovanej týkajúce sa nesprávneho (nenáležitého) zistenia skutkového stavu dovolací súd akcentuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nepredstavuje taký opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pre ustálenie skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení. Už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 422 CSP) a je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, aj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 465/2017).

32. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa podrobne venoval odvolacej námietke žalovanej vo vzťahu k námietke, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je rozporné s jeho písomným vyhotovením a to konkrétne v bode 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku. V tomto bode konštatoval, že súd prvej inštancie pri vyhlasovaní rozsudku postupoval v zmysle vyššie citovaných ustanovení, teda vyhlásil znenie výroku rozsudku, uviedol stručné odôvodnenie a poučil strany o odvolaní. Jeho písomné vyhotovenie v plnom rozsahu nadväzuje na vyhlásené znenie, pričom jednotlivé dôvody rozhodnutia sú podrobne rozvedené a podložené zodpovedajúcimi zákonnými ustanoveniami. Žalovaná v odvolaní

namietala, že po vyhlásení rozsudku súd prvej inštancie na pojednávaní rozhodnutie odôvodnil výlučne len tým, že okamžité skončenie pracovného pomeru sa mu v podstate javilo ako neurčité z dôvodu nedostatočne stanoveného času skutkov a preto bolo potrebné určiť ho za neplatné, no v písomnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie bol podľa súdu primárnym dôvodom neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru úplne iný dôvod a to nedostatočná intenzita závažnosti porušenia pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne, ktorým aj súd začal písomné odôvodnenie rozsudku v bode 10. K uvedenému súd zvýraznil, že v bode 10. odôvodnenia súdu prvej inštancie určil teoreticky právny výklad pojmu závažné porušenie pracovnej disciplíny ako dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Nemožno preto súhlasiť so žalovanou, žeby sa jednalo o primárny dôvod, ktorý by robil predmetné rozhodnutie prekvapivým.

33. Dovolací súd v tomto smere ďalej zdôrazňuje, že pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práva záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. V tomto zmysle sa postupom súdu myslí nielen činnosť senátu a sudcu ale aj činnosť ktoréhokoľvek článku na súde, napríklad kancelárie súdu, pokiaľ sa jeho vadný postup prejaví v nesprávnom rozhodnutí súdu tak, že súd nesprávny postup vyhodnotil ako porušenie práva na spravodlivý proces.

34. Je tiež potrebné podčiarknuť, že pri posudzovaní práva na spravodlivý proces je potrebné zohľadniť aj možnosť účastníka korigovať nesprávny postup súdu. V danom prípade v žiadnom prípade nie je možné hovoriť o tom, keďže tento nesprávny procesný postup (ktorý ale vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodný) mala možnosť žalovaná namietat opravným prostriedkom a to svojim odvolaním, čo aj učinila prostredníctvom svojho odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie, nemožno ho teda ani v teoretickej rovine považovať za vadu konania, ktoré by znemožňovalo strane uskutočňovať jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Aj z týchto dôvodov je dovolanie v tejto časti neprípustné.

35. Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 písm. a) a písm. b) CSP.

36. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (písm. a/); ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/); je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

37. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017).

38. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 38/2019, 4 Cdo 32/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 25/2018, 8 Cdo 100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú

splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

39. Relevanciu podľa § 421 ods. 1 CSP má právna otázka (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

40. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Ako už bolo uvedené, z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP vyplýva, že otázkou relevantnou pre prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (hmotnoprávna alebo procesnoprávna, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu) a nie otázka skutková. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; to znamená, že pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec a pod. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad. Ak v dovolaní vymedzená otázka - ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd - nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 CSP a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť (3 Cdo 218/2017, 3 Cdo 27/2019, 4 Cdo 172/2017, 4 Cdo 148/2018, 8 Cdo 144/2018).

41. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382). Pokiaľ v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (1 Cdo 150/2018, 2 Cdo 185/2018, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 235/2016, 5 Cdo 16/2017, 6 Cdo 6/2018, 7 Cdo 254/2018, 8 Cdo 191/2018).

42. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolateľ je povinný a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

43. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu pritom treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov

Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

43.1. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, ktoré bolo neskôr publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 71/2018). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu však nepatria rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky.

44. Významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je jej zásadný právny význam. Otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú ktorú prejednávajú právnu vec, ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Účelom § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky (a „zaplnením bielych miest doterajšieho rozhodovania dovolacieho súdu prispieť k vytvoreniu jeho ustálenej rozhodovacej praxe“).

45. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku dovolací súd v súlade s vyššie uvedeným skúmal, či dovolateľka identifikovala takú právnu otázku, na vyriešení ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej viedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), či vymedzila jej podstatu a uviedla súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré vzhľadla nesprávnosť právneho riešenia odvolacieho súdu, a dovolací súd zároveň ešte túto právnu otázku neriešil.

46. Dovolaťka vyvodzovala dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená s poukazom na to, že súd prvej inštancie nemôže podať dve zásadne odlišné odôvodnenia rozhodnutia (inak vyhlásené a inak písomné), uvedené namietala aj ako vadu zmätočnosti nesprávneho procesného postupu podľa § 420 pís. f) CSP. Dovolací súd poukazuje na predchádzajúcu časť odôvodnenia svojho rozhodnutia v ktorom konštatuje, že k žiadnej takejto vade nedošlo, preto zároveň nemôže byť posudzované v tomto smere dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP.

47. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktoré dovolateľka videla v nesprávnom právnom posúdení odvolacím súdom, v tom, že okamžité skončenie pracovného pomeru tak ako bolo dovolateľkou naformulované bolo dostatočne jasné a určité, pričom odklon má spočívať v tom, že súd rozšíril interpretáciu požiadaviek na skutkové vymedzenie okamžitého skončenia pracovného pomeru o zásady stotožnenia skutku (časové hľadisko) typické pre oblasť trestného práva. Poukazovala pritom na rozpor s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 12/2008 zo dňa 22. februára 2008 za podpory nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 58/2018.

48. Zákonník práce v § 70 výslovne požaduje, aby sa dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru skutkovo vymedzil tak, aby nebol zameniteľný s iným dôvodom. Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť vymedzený takým spôsobom, aby bolo nepochybné, v akom konkrétnom konaní zamestnanca alebo zamestnávateľa spočíva a tiež aj z dôvodu, aby nebolo možné dodatočne meniť dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru. Okrem toho všeobecné ustanovenia

Občianskeho zákonníka kladú aj zákonné požiadavky na určitost' právneho úkonu, ktorý však môže byť neplatný len za predpokladu, že sa ani pomocou výkladu nedá zistiť, čo ním chcel účastník vyjadriť.

49. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý určil že okamžité skončenie pracovného pomeru medzi žalobkyňou a žalovanou zo dňa 13.9.2019 je neplatné potvrdil.

50. Dovolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia (bod 34.) napadnutého rozsudku vyplýva, že odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie konštatoval, že v zmysle § 70 Zákonníka práce sa v písomnom vyhotovení okamžitého skončenia pracovného pomeru musia skutkovo vymedziť jeho dôvody tak, aby nebolo možné ho zameniť s iným dôvodom, pričom v prejednávacom prípade uvedené preukázané nebolo v prípade dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru - nesplnenia termínovanej úlohy. Z obsahu okamžitého skončenia pracovného pomeru nevyplyvalo, kedy malo dôjsť k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny a v čom malo porušenie pracovnej disciplíny spočívať konkrétne. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že pokiaľ chýba v okamžitom skončení pracovného pomeru čas, kedy malo dôjsť k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny, je zrejmé že súd prvej inštancie nemal možnosť preskúmať, či v tomto prípade bolo okamžité skončenie pracovného pomeru podané zamestnancovi - žalobkyňi v lehote uvedenej v § 68 ods. 2 Zákonníka práce. V prípade druhého dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, sformulovaného ako nesplnenie príkazu žalovanej na doplatenie mzdového zvýhodnenia zamestnancom pracujúcim na dohodu za prácu v sobotu a nedeľu, súd prvej inštancie rovnako správne konštatoval, že z obsahu takto sformulovaného porušenia pracovnej disciplíny nebolo možné zistiť, kedy sa mala žalobkyňa tohto porušenia pracovnej disciplíny dopustiť a takto vymedzené skončenie pracovného pomeru je tiež nepreskúmateľné, pretože nebolo ani bližšie konkretizované z hľadiska kritérií uvedených v § 70 Zákonníka práce. Čo sa týka posledného dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru - incident zo dňa 16. 07. 2019 odvolací súd mal preukázané, že k nemu skutočne došlo. Žalobkyňa v konaní prezentovala dusnú atmosféru u zamestnávateľa, ako aj to, že spochybňovala zákonnosť postupu žalovanej vo vzťahu k faktúram uhrádzaným žalovanou firmou Globaltender s.r.o., mohli viesť k rozrušeniu žalobkyne, avšak okrem zvýšeného hlasu zo strany žalobkyne nebolo preukázané iné dehonestujúce, či agresívne správanie, ktoré by mohlo byť vyhodnotené ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Je možné pripustiť, že k istému zlyhaniu žalobkyne došlo, uvedené by sa v pracovnoprávných vzťahoch nemalo diať, avšak je nutné k vyhodnoteniu tejto situácie pristúpiť v kontexte všetkých zistených skutočností, najmä prihliadnuť na osobu žalobkyne, ktorá pracovala u žalovanej od roku 2002 a počas tohto obdobia takéto je správanie preukázané nebolo, za toto obdobie neboli preukázané výhrady k jej práci ani v pravidelných ročných auditoch - po profesijnej stránke. Súd prvej inštancie pri hodnotení stupňa závažnosti porušenia pracovnej disciplíny prihliadol správne aj k výpovedi štatutárneho zástupcu žalovanej, starostu obce A. A., na pojednávaní dňa 04. 06. 2020, kde uviedol, že pokiaľ by došlo zo strany žalobkyne k slovnému ospravedlneniu, neriešil by vec rozviazaním pracovného pomeru, čo potvrdzuje, že tento incident vzhľadom na intenzitu a priebeh nemožno kvalifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny.

51. V okamžitom skončení pracovného pomeru boli formulované 3 dôvody, ktoré súdy posudzovali z hľadiska kritérií § 70 Zákonníka práce, pričom vyššie uvedené prvé dva dôvody vyhodnotili tak , že nebolo preukázané, že sú skutkovo vymedzené, tak aby ich nebolo možné zamedziť s iným dôvodom. V prvom prípade chýbal čas závažného porušenia pracovnej disciplíny a v druhom prípade rovnako nebolo možné zistiť kedy sa mala žalobkyňa tohto porušenia pracovnej disciplíny dopustiť a ani nebolo konkretizované v zmysle § 70 Zákonníka práce. V treťom prípade nedošlo k porušeniu pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne závažným spôsobom.

52. Podľa názoru dovolacieho súdu v poukaze na toto jedno rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 12/2008 nie je možné vidieť odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vzhľadom na vyššie uvedenú charakteristiku odklonu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V uvádzanej veci bola žaloba o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietnutá s konštatovaním, že okamžité zrušenie pracovného pomeru spĺňalo všetky formálne náležitosti a aj dôvody v § 68 ods. 1 pís. b) Zákonníka práce. V posudzovanej veci okrem konštatovania, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovanou nespĺňalo podmienku určitosti z hľadiska § 70 Zákonníka práce (prvý a druhý dôvod

okamžitého skončenia pracovného pomeru), rovnako bolo posudzované aj z hľadiska zavinenia a intenzity porušenia pracovnej disciplíny, pričom prvý a tretí dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru nebol posúdený ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, k druhému dôvodu zo strany súdu prvej inštancie bolo uvedené, že aj zamestnávateľ uviedol, že nedostatky nevznikli úmyselne. Žalovaná v dovolaní namietala aj nesprávne vyhodnotené dokazovanie vo vzťahu ku konštatovaniu súdov, že nešlo o závažné porušenie pracovnej disciplíny. Tento dovolací dôvod však nepodradila pod dovolacie dôvody, či sa jedná o dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP alebo § 421 ods. 1 CSP.

53. Dovolací súd k tomuto poznamenáva, že nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či závery prijaté konajúcimi súdmi nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

54. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

55. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP.

56. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

57. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.